

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobkyně:

Mgr. Ing. V. H., narozena X
bytem X
zastoupena Mgr. Ing. Jindřichem Hrochem, advokátem
sídlem Bohuslava ze Švamberka 1284/12, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému:

Úřad pro ochranu osobních údajů
sídlem Pplk. Sochora 727/27, 170 00 Praha 7

za účasti

1. **České vysoké učení technické v Praze**
sídlem Jugoslávských partyzánů 1580/3, 160 00 Praha 6 -
Dejvice
2. **Ing. J. S., Ph.D.**
bytem X

v řízení o žalobě proti rozhodnutí rektora Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 29. 07. 2019, č. j.: 20/19/51937

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí rektora Českého vysokého učení technického v Praze (dále jen „ČVUT“) ze dne 22. 07. 2019, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ČVUT ze dne 15. 07. 2019 o odmítnutí části žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 28. 06. 2019.

Žalobní body

2. Žalobkyně nejprve shrnula dosavadní průběh řízení a poukázala na to, že rektor ČVUT v odůvodnění uvádí stejné argumenty, jako v rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace, a to že poskytnutí informací požadovaných v žádosti by bylo zásahem do soukromoprávní sféry a znovu uvádí zmiňovaný nálezn Ústavního soudu o zveřejňování informací o platech a odměnách zaměstnanců. Odůvodnění rozhodnutí považuje žalobkyně za nesprávné, protože povinný subjekt již v minulosti obdobnou informaci (viz dohoda o změně pracovní smlouvy Ing. S., Ph.D. ze dne 30. 04. 2019) poskytl a zpřístupnil na veřejně dostupné úřední desce. Dále uvedla, že informace o týdenním hodinovém pracovním úvazku a o počtu odpracovaných hodin není podle ní osobním údajem a její zveřejnění není zásahem do soukromoprávní sféry. Žalobkyně dodala, že povinný subjekt i dotčená osoba jsou příjemci veřejných prostředků, a je tak v obecném zájmu, aby byly žalobkyni poskytnuty informace, které úzce, respektive přímo, souvisí s tím, zda je s těmito prostředky nakládáno řádně a hospodárně. Žalobkyně se proto cítí rozhodnutím žalovaného být zkrácena na svém právu na informace garantovaném v článku 17 Listiny základních práv a svobod a informačním zákonem. Závěrem tak žádala zrušit obě vydaná rozhodnutí a navrhla, aby soud povinnému subjektu nařídil, aby žalobkyni poskytl informace uvedené v žádosti ze dne 28. 06. 2019 ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

Vyjádření povinného subjektu ČVUT

3. Povinný subjekt ve vyjádření k podané žalobě poukázal na to, že důvodem předchozího poskytnutí a umístění obdobné požadované informace na úřední desce bylo to, že byla poskytnuta se souhlasem dotčené osoby. Možnost odkázat na zveřejněnou informaci je využití možnosti, kterou výslovně dává povinnému subjektu informační zákon. Další část žádosti týkající se počtu odpracovaných hodin byla rozhodnutím žalovaného odmítnuta s odůvodněním, že tyto informace vzhledem k nesouhlasu dotčené osoby ve spojení s argumentací ústavního soudu sdělit nelze. Žalovaný je přesvědčen o povinnosti povinného subjektu respektovat postoj dotčené osoby vzhledem k tomu, že informace o pracovněprávních vztazích, jejich obsahu a reálném výkonu dotčené osoby jsou informacemi spadajícími pod ochranu článku 10 Listiny základních práv a svobod a zájem na jejich ochraně je vyšší než zájem žadatelky, když při uplatnění testu proporcionality její

žádost nevyhověla testu obsaženému v nálezu Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16 ze dne 17. 10. 2017. Žalobkyně zejména neprokázala splnění podmínek a/ a c/ uvedeného nálezu, a to že za a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a c) že žadatelka o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. společenského hlídacího psa. Z nálezu ÚS je nepochybné, že povinný subjekt je oprávněn se ptát na motivy žadatele, zvláště v případě, kdy jeho právo koliduje s právem dotčeného subjektu. Žalobkyně ale neuvedla v žádosti nic, co by vedlo k prokázání splnění těchto podmínek a jejich případné splnění ani nevyplývá z jejího postavení jako advokátky. Tyto skutečnosti neuvedla ani v odvolání. Ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu pak žalovaný dodává, že skutečnost, že ČVUT je příjemcem veřejných prostředků, může být částečně rozhodující pouze pro posouzení jejího postavení jako povinného subjektu. Neznamená to však bez dalšího, že musí kladně vyřizovat jakékoli žádosti o informace, které obdrží, jak se mylně žalobkyně domnívá. Poukázal na to, že žalobkyně ve své žádosti pouze tvrdila skutečnosti, které jsou z části rozhodné pro posouzení vyhovění testu obsaženému v nálezu, avšak dosud nepředložila ani povinnému subjektu, ani nyní soudu, žádné důkazy na podporu svých tvrzení. Toto břemeno, které tíží žalobkyni, žalobkyně neunesla. Skutečnost, že žalobkyně v podané žádosti vystupuje jako „advokát“ ještě neznamená, že plní funkci společenského hlídacího psa.

Změna žalovaného

4. Soud považuje za nutné předeslat, že žalobkyně napadla žalobou u městského soudu rozhodnutí rektora ČVUT o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informace, jehož příslušnost k rozhodnutí byla založena § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 23. 4. 2019. S účinností od 24. 4. 2019 pak bylo toto ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím změněno zákonem č. 111/2019 Sb. tak, že zní: *Nelze-li podle § 178 správního řádu nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad pro ochranu osobních údajů.* Podle čl. XVI zákona č. 111/2019 Sb. [d]o 1. ledna 2020 se postupuje podle § 16, 16a, 16b a § 20 tohoto zákona ve znění dosavadních předpisů. To znamená, že po 1. 1. 2020 přešla působnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí informace z osoby stojící v čele povinného subjektu, u nějž nelze nadřízený orgán určit dle § 178 správního řádu, na Úřad pro ochranu osobních údajů. V nyní projednávané věci se v případě ČVUT jedná právě o povinnou osobu, u níž určení nadřízeného orgánu dle § 178 správního řádu není možné, a proto soud nadále jednal na straně žalovaného s Úřadem pro ochranu osobních údajů, o čemž všechny účastníky a osoby zúčastněné na řízení řádně vyrozuměl.

Vyjádření žalovaného Úřadu pro ochranu osobních údajů

5. Žalovaný zaslal soudu vyjádření, ve kterém odkázal na vyjádření původního žalovaného, tedy povinné osoby, který řízení vedl. Podrobně se pak vyjádřil k otázce nákladů soudního řízení, přičemž zdůraznil, že řízení nevedl a ani jej nevyvolal. Vyjádřil přesvědčení o tom, že by měl soud zohlednit skutečné procesní zavinění.

Osoby zúčastněné na řízení

6. Soud v souladu s ustanovením § 34 zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), vyrozuměl osoby, které připadaly v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, o probíhajícím řízení a poučil je o možnosti uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Jako osoby zúčastněné na řízení se přihlásil Ing. J. S., Ph.D. a také původně žalované ČVUT. Ani Ing. S., ani ČVUT - nyní již jako osoba zúčastněná na řízení, se již v řízení nevyjádřili.

Jednání soudu

7. U jednání soudu účastníci řízení setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
8. Osoby zúčastněné na řízení se k jednání nedostavily, ačkoli byly k jednání řádně předvolány.

Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem je patrné, že žalobkyně dne 28. 06. 2019 podala u Českého vysokého učení technického jako u povinného subjektu žádost o poskytnutí informací, ve které konstatovala, že z veřejně dostupných informací vyplývá, že Ing. J. S., Ph. D. zastává následující pozice na ČVUT:
 - tajemník rady pro vnitřní hodnocení
 - pověřenec pro zpracování osobních údajů
 - zaměstnanec/odbor kancléře/rektorát ČVUT.

Žalobkyně v první části požádala o zaslání kopií veškerých platných pracovních smluv a dodatků ke všem těmto pracovním smlouvám Ing. J. S. za dobu trvání jeho pracovního poměru, respektive výkonu činnosti pro ČVUT s dodatkem, aby případné osobní údaje byly anonymizovány.

Ve druhé části žádosti byl povinný subjekt požádán o zpřístupnění informace o tom, jaký byl hodinový týdenní pracovní úvazek Ing. J. S. v období do 30. 04. 2019 a jaký je jeho hodinový týdenní pracovní úvazek k dnešnímu dni.

Ve třetí části žádosti byl povinný subjekt požádán o sdělení informace o počtu měsíčních odpracovaných hodin ze strany Ing. J. S., a to za období říjen až prosinec 2018 a leden až květen 2019, a to v každém jednotlivém měsíci.

10. K této žádosti se vyjádřil Ing. J. S., který uvedl, že pracovní smlouva již byla zveřejněna na adrese www.cvut.cz. S poskytnutím ostatních informací nesouhlasí, neboť považuje v této části žádost za nepřiměřenou a zasahující do jeho soukromoprávní sféry. Zpřístupnění požadovaných informací v takovém rozsahu nepovažoval za souladné ve veřejném zájmu.
11. Dne 15. 07. 2019 ČVUT vydalo rozhodnutí, kterým vyhovělo žádosti o zaslání kopií platných pracovních smluv odkazem na zveřejněnou informaci – zveřejněním na úřední desce se souhlasem dotčené osoby s tím, že je zde uvedena adresa na webu. Ohledně druhé části žádosti a třetí části povinný subjekt podle ustanovení §15 odst. 1 zákona o informacích poskytnutí informace odmítl. ČVUT uvedlo, že informace o pracovněprávních vztazích a jejich obsahu a reálném výkonu dotčené osoby jsou informacemi, které svojí povahou v zásadě spadají pod ochranu článku 10 Listiny základních práv a svobod – ochrana soukromí fyzické osoby. S odkazem na nález Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16, který řeší kolizi práva na informace s ochranou soukromí, zdůraznil ČVUT, že žadatel neuvedl nic, čím by osvědčil případné naplnění podmínek testu uvedeného pod bodem č. 125 zmíněného nálezu. Splnění těchto podmínek nevyplývá ani z postavení žalobkyně jako advokáta, když žadatelka sice vystupuje jako advokát, přičemž neuvádí, koho zastupuje, ani nepředložila příslušnou plnou moc svého klienta.

12. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém poukázala na to, že zákon o svobodném přístupu k informacím neuvádí povinnost žadatele uvést v žádosti o informacích účel žádosti, avšak účelem žádosti je snaha o kontrolu účelnosti a zákonnosti při vynakládání veřejných prostředků.
13. O podaném odvolání rozhodl rektor ČVUT napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Vyjádřil přesvědčení, že je nutné respektovat postoj dotčené osoby, když jde o informace o pracovněprávních vztazích, jejich obsahu a reálném výkonu dotčené osoby, které jsou informacemi spadajícími pod ochranu článku 10 Listiny základních práv a svobod, a zájem na jejich ochraně je vyšší než zájem žadatelky, když při uplatnění testu proporcionality její žádost nevyhověla testu obsaženému v nálezů Ústavního soudu citovaného v rozhodnutí. Žadatelka neprokázala v žádosti splnění zejména podmínek a – c, tím že neprokázala za a) že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, za b) že informace samotná se týká veřejného zájmu a za c) že žadatelka o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“. Nejsou-li tyto podmínky splněny zároveň, bylo by poskytnutí informací porušením práva dotčené osoby na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů a práva na respektování soukromého života. Důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí proto neshledal.

Posouzení věci soudem

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.
16. Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení jsou povinnými subjekty dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.

17. Ačkoli postavení ČVUT jako povinného subjektu žádný z účastníků nerozporuje, soud považuje za vhodné uvést, že povinný subjekt je dle § 101 odst. 1 a Přílohy č. 1 zákona o vysokých školách veřejnou vysokou školou. Dle § 5 odst. 1 téhož zákona je tedy osobou zřízenou přímo zákonem. Jeho orgány jsou rovněž vytvářeny prostřednictvím zákona o vysokých školách, který definuje jejich charakter, členy, podmínky ustavení i jednotlivé oblasti působnosti a k nim náležející pravomoci. Stát tedy reguluje činnost této instituce primárně pomocí veřejnoprávního předpisu. Povinná osoba také podléhá doзору a kontrole státu, konkrétně dohledu Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy. Účel vysoké školy je jednoznačně veřejný a v některých případech vysoká škola vystupuje jako správní orgán rozhodující o veřejných subjektivních právech fyzických osob. Stát má rovněž určitý, byť velmi omezený vliv na obsazování orgánů vysoké školy. Významnou je v tomto ohledu rovněž skutečnost, že prostředky, s nimiž veřejná vysoká škola hospodaří, pocházejí v podstatné míře z veřejných rozpočtů. ČVUT tedy je veřejnou institucí ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, a je tak povinným subjektem s plnou informační povinností dle zákona o svobodném přístupu k informacím.
18. V projednávané věci se žalobkyně domáhala po povinném subjektu poskytnutí informací týkajících se jeho zaměstnance, když požadovala zaslání kopií veškerých platných pracovních smluv a dodatků ke všem těmto pracovním smlouvám Ing. J. S. za dobu trvání jeho pracovního poměru, respektive výkonu činnosti pro ČVUT, informaci o tom, jaký byl hodinový týdenní pracovní úvazek Ing. J. S. v období do 30. 04. 2019 a jaký je jeho hodinový týdenní pracovní úvazek k dnešnímu dni a informaci o počtu měsíčních odpracovaných hodin ze strany Ing. J. S., a to za období říjen až prosinec 2018 a leden až květen 2019, a to v každém jednotlivém měsíci.
19. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda povinný subjekt postupoval správně, jestliže provedl tzv. test proporcionality, ve kterém zohlednil nejen postavení žalobkyně jako žadatelky dle zákona o svobodném přístupu k informacím, ale také s ohledem na charakter požadovaných informací zohlednil práva dotčené osoby.
20. Mezi účastníky není sporu o tom, že Ing. S. zastával u povinné osoby pracovní pozici, které žalobkyně uvedla v podané žádosti. O tom ostatně svědčí i to, že povinný subjekt vyhověl první části žádosti a na své úřední desce pracovní smlouvu dotčené osoby zveřejnil.
21. Jako důvod pro odmítnutí druhé a třetí části žádosti pak povinný subjekt s odkazem na nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 1378/16 ze dne 17.10.2017 uvedl, že je nutné respektovat postoj dotčené osoby, když jde o informace o pracovněprávních vztazích, jejich obsahu a reálném výkonu dotčené osoby, které jsou informacemi spadajícími pod ochranu článku 10 Listiny základních práv a svobod a zájem na jejich ochraně je vyšší než zájem žadatelky, když při uplatnění testu proporcionality její žádost nevyhověla testu obsaženému v nálezu Ústavního soudu citovaného v rozhodnutí. Žadatelka neprokázala v žádosti splnění zejména podmínek a – c, tím že neprokázala za a) že účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, za b) že informace samotná se týká veřejného zájmu a za c) že žadatelka o informaci plní úkoly či posílá doзору veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“. Nejsou-li tyto podmínky splněny zároveň, bylo by poskytnutí informací porušením práva dotčené osoby na ochranu před neoprávněným

zasahováním do soukromého života, práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů a práva na respektování soukromého života.

22. Městský soud považuje pro posouzení věci za podstatné, že dotčená osoba v projednávané věci nemá postavení osoby, která zastává významnou veřejnou funkci, tedy osoby, po níž by bylo možné bez dalšího požadovat, aby strpěla poskytnutí požadovaných informací o jejím soukromí, neboť informace požadované žalobkyní, za takové informace soud považuje. V takovém případě je nezbytné, aby žadatel v žádosti uvedl rozumné důvody, pro něž by měl právě v dané konkrétní situaci existovat veřejný zájem na vyhovění jeho žádosti. Žádné takové důvody ale žalobkyně v podané žádosti neuvedla.
23. Soud má za to, že požadované informace jsou s ohledem na svůj charakter v podstatě informacemi, při jejichž komplexním poskytnutí by bylo možné zjistit a dohledat, jakým způsobem a v jaké výši je dotčená osoba povinným subjektem finančně hodnocena. Ačkoli žalobkyně ve své žádosti ani v odvolání účel podané žádosti neuvedla, je pravděpodobné, že žádost byla podána za účelem zjištění množství vynaložených prostředků z veřejného rozpočtu ve vztahu k žalobci. Proto soud dospěl k závěru, že je nutno v nyní projednávané věci závěry plynoucí z nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 reflektovat.
24. Soud se proto dále v projednávané věci zabýval otázkou, zda bylo možno požadované informace o hodinovém týdenním pracovním úvazku a o počtu měsíčních odpracovaných hodin ze strany dotčené osoby poskytnout, aniž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.
25. Soud hodnotí jako zcela v souladu s citovanými nálezy postup povinného subjektu i rektora povinného subjektu, když ve svých rozhodnutích provedly tzv. test proporcionality, ve kterém porovnávaly na jedné straně zájem na ochraně soukromí dotčené osoby s ohledem na čl. 10 Listiny, a na druhé straně povahu žadatelky o informaci, tedy zda *plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti, resp. roli tzv. „společenského hlídacího psa“*
26. K formulaci podmínky týkající se povahy žadatele o informace se např. vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č.j. 2 As 88/2019 – 29, ve kterém plně akceptoval nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 a uvedl, že Ústavní soud při formulaci této podmínky „zjevně vycházel z rozsudku velkého senátu ESLP ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11, který sám shrnul v odst. 89 – 92 platového nálezu tak, že „soud již dříve přiznal zvláštní váhu roli žadatele jako novináře, společenskému kontrolnímu orgánu nebo nevládní organizaci, jejichž činnost je zaměřena na otázky veřejného zájmu. ESLP také uznal, že zřizování různých platforem pro veřejnou diskusi není omezeno na oblast tisku, a že k veřejné diskusi může docházet v nevládních organizacích, jejichž aktivity jsou zásadním prvkem informované veřejné diskuse. Soud akceptoval, že pokud nevládní organizace zaměřuje pozornost na věci veřejného zájmu, jde o výkon role veřejného „hlídacího psa“ podobného významu jako tisk a může být charakterizována jako sociální »hlídací pes« zasluhující stejnou ochranu podle Úmluvy, jako je přiznávána tisku. Způsob, jakým veřejní »hlídací psi« vykonávají své aktivity, může mít významný dopad na řádné fungování demokratické společnosti. Je v zájmu demokratické společnosti umožnit tisku vykonávat svoji nepostradatelnou roli veřejného »hlídacího psa« v rozšiřování informací o věcech veřejného zájmu, stejně jako umožnit nevládním organizacím kontrolujícím stát a

dalším subjektům vykonávat obdobnou činnost. Jelikož přesná informace je nástrojem jejich činnosti, bude často nezbytné pro osoby a organizace vykonávající funkce hlídacího psa získat přístup k informacím. Překážky zabráňující přístupu k informacím mohou vyústit do stavu, kdy je bráněno výkonu jejich poslání. Důležité je tudíž posouzení otázky, zda žadatel o informaci tak činí s cílem informovat veřejnost jako »veřejný hlídací pes«. To neznamená, že tato role může být vykonávána výlučně jen tiskem či nevládními organizacemi. Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že požadavek specifické povahy žadatele o informaci (třetí podmínka) zásadně souvisí s výše posuzovaným kritériem veřejného zájmu; úkoly či poslání dozoru veřejnosti vykonává či tzv. »společenským hlídacím psem« je totiž v kontextu nyní projednávaného případu ten, kdo se zajímá o informace týkající se veřejného zájmu (druhá podmínka) a svou činností spočívající ve vyžadování těchto informací za účelem kvalifikovaně s nimi přispět k veřejné diskusi (první podmínka) naplňuje veřejný zájem na transparentnosti veřejné sféry. Jak ostatně naznačil sám Ústavní soud rekapitulací závěrů ESLP, nemusí se v případě tzv. »společenského hlídacího psa« zdaleka jednat pouze o profesionální novináře, nýbrž také o neziskové organizace či spolky věnující se otázkám transparentnosti, hospodaření a odměňování v rámci veřejné správy nebo tuto roli mohou naplňovat i jednotlivci (např. nejružnější političtí aktivisté, blogeri či jinak se o veřejné záležitosti zajímající lidé), kteří relativně koncentrovaně (ať už v dlouhodobějším časovém horizontu nebo v širším záběru »hlídaných« povinných subjektů) do veřejného prostoru jakýmkoli kvalifikovaným způsobem vnášejí informace či názory ohledně fungování veřejného života, díky čemuž o nich může být zahájena a vedena diskuse, případně se s nimi širší veřejnost alespoň může seznámit. Podmínkou pro naplnění role tzv. »společenského hlídacího psa« tedy je, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace (zde o příjemcích veřejných prostředků) nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně »pracoval« (typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod.). Prezentování těchto informací veřejnosti by na jednu stranu nemělo být zcela nahodilé, naprosto nesystematické a výhradně sporadické. Zároveň je však třeba zdůraznit, že nelze trvat na tom, aby žadatel takto získané informace nutně sám přímo explicitně hodnotil, analyzoval či metodologicky dále zpracovával; jejich pouhé zveřejňování, zvláště má-li systematictější povahu, je samo o sobě pro veřejnost přidanou hodnotou. Již jen tato činnost (způsob nakládání s poskytnutou informací) naplňuje dikci Ústavním soudem citovaného rozhodnutí ESLP, neboť tím žadatel vykonává »svoji nepostradatelnou roli veřejného »hlídacího psa« (spočívající) v rozšiřování informací o věcech veřejného zájmu«, což má »významný dopad na řádné fungování demokratické společnosti“.

27. Městský soud neshledal důvod odchytil se od shora citované judikatury, kterou z výše uvedených důvodů považuje za vhodné aplikovat i na nyní projednávanou věc. Z ní vyplývá, že při posuzování, zda má být na žádost poskytnuta požadovaná informace týkající se osoby přijímající veřejné prostředky, je třeba provést test proporcionality, jenž je implementován do tzv. platového testu, a v jeho rámci posoudit naplnění následujících podmínek: 1. zda je účelem vyžádání informace přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; 2. zda se informace samotná týká veřejného zájmu; 3. zda žadatel plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. společenského hlídacího psa; 4. zda informace existuje a je dostupná. Pokud jsou všechny tyto podmínky současně (kumulativně) naplněny, lze informaci poskytnout.
28. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že splněním uvedených podmínek se zabývala jak povinná osoba, tak i rektor povinné osoby, přičemž bylo konstatováno, že žádost

žalobkyně uvedenému testu proporcionality nevyhověla. Tento závěr zcela odpovídá obsahu podané žádosti i správního spisu. Ze správního spisu totiž není zřejmá jakákoliv zmínka o účelu, pro nějž byly osobní údaje vyžádány, o vztahu vyžádaných informací k veřejnému zájmu a o intenzitě tohoto zájmu, o osobách, jichž se požadované informace týkají a o povaze a činnosti žadatelky z hlediska úkolů dozoru veřejnosti.

29. Je však nutné zohlednit, že prvním kritériem posuzování v rámci testu proporcionality plynoucího z platového nálezu jsou spolu vzájemně související podmínky týkající se otázky veřejného zájmu [tj. zda účelem vyžádání informace bylo přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu a zda se tato informace sama týkala veřejného zájmu]. Existence veřejného zájmu na sdělení informace o vyplacených veřejných prostředcích musí být v souvislosti s žádostí patrná z důvodů uvedených v žádosti či z dalších okolností (viz body 28 a 33 rozsudku NSS č. j. 2 As 88/2019-29). Jednou z podstatných skutečností, které je nutno v posuzované věci promítnout, je to, že dotčená osoba v projednávané věci nemá postavení osoby, která zastává významnou veřejnou funkci. Proto bylo nezbytné, aby žalobkyně uvedla rozumné důvody, pro něž by měl v dané konkrétní situaci existovat veřejný zájem na vyhovění její žádosti. Žalobkyně ale v podané žádosti vůbec neuvedla, jak konkrétně hodlá s informací naložit a přispět k veřejné diskusi. Soud ve shodě se správními orgány shledal, že z podané žádosti neplyne, že by žalobkyně s poskytnutou informací chtěla přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, např. hospodárnosti nakládání s veřejnými prostředky. Právo na poskytnutí informací nemůže za této situace převážet nad ústavně garantovaným základním právem řadového zaměstnance na ochranu před zásahem do soukromého života. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobkyně před správním orgánem vystupovala v postavení advokátky.

30. Již tento závěr by stačil k odmítnutí poskytnutí informace. Soud se pro úplnost vyjádří i k otázce, zda lze žalobkyni považovat za tzv. společenského hlídacího psa, tj. zda splňuje třetí

podmínku plynoucí z platového nálezu. Povinný subjekt na základě obsahu žádosti o informaci, konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že *plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídacího psa“*. Tato zjištění, která žalobkyně relevantně nezpochybňuje ani v žalobě, mají oporu ve správním spisu, neboť z žádosti neplyne, že by žalobkyně jednala jako novinář nebo člen nevládní organizace. Pouhé obecné tvrzení žalobkyně uvedené v žalobě, že *„povinný subjekt i dotčená osoba jsou příjemci veřejných prostředků, a je tak v obecném zájmu, aby byly žalobkyni poskytnuty informace, které úzce, resp. přímo, souvisí s tím, zda je s těmito prostředky nakládáno řádně a hospodárně“* nemůže závěr žalovaného o nesplnění třetí podmínky zvrátit, neboť nijak nesvědčí o tom, že by se žalobkyně zabývala činností, na základě které by jí mohla být přiřazena role tzv. společenského hlídacího psa. Soud tedy souhlasí se závěry správních orgánů, že žalobkyně neplní roli tzv. společenského hlídacího psa. Vychází přitom mimo jiné i z názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v citovaném rozsudku č. j. 2 As 88/2019-29, že je *podmínkou pro naplnění role tzv. společenského hlídacího psa, aby si žadatel jemu dříve poskytnuté informace nenechával výlučně pro sebe a svou vlastní soukromou potřebu, nýbrž s nimi veřejně „pracoval“, typicky s nimi seznamoval veřejnost, komentoval je apod., přičemž prezentování těchto informací veřejnosti by nemělo být zcela nahodilé, naprosto nesystematické a výhradně sporadické*, když nelze přehlédnout, že ani sama žalobkyně splnění těchto podmínek netvrdí.

31. S ohledem na výše uvedené soud shledal, že v daném případě nebyly kumulativně splněny všechny podmínky plynoucí z tzv. platového nálezu Ústavního soudu k poskytnutí žalobkyní požadované informace. Povinný subjekt proto nepochybil, jestliže odmítl žalobkyni požadované informace poskytnout.

Závěr a náklady řízení

32. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné účelně vynaložené náklady nad rámec její běžné úřední činnosti v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. září 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

